

Gümüş Yol

– KRISTAL · 25 Mart 2022

Sonbaharın henüz etkisi altına alamadığı güneşli ve güzel günlerden biriydi. Nevin kafasında bin bir düşünde, yüreğinde biriktirdiği acılarıyla yılgın sürüyordu aracını.

Trafikten kurtulup sahil yoluna çıktığında, gördüğü ilk uygun yerde arabayı sağ kenarda durdurdu ve aşağı indi.

Arabanın kapısını kilitlemeye bile gerek duymadan, çimenlerin üzerine basarak yaya yolunun üzerinde çıktı ve gözüne kestirdiği banklardan birine çöker gibi oturdu.

Çantasını yanına bırakıp, Prens adalarına karşı bacak bacak üstüne attı. Kollarını birbirine kavuşturup derin bir nefes alıp sırtını banka yasladı.

Bulutları delip aşağı süzülen güneş ışıklarının yansıması, suyun üzerinde ne güzel de parlamaktaydı.

Her minik dalganın üzerine vuran bu yansıma, sanki birer pırlanta varmış gibi parlıyordu oradan buradan, denizin üstünde. Adaların heybetli görüntüsü, seyir halindeki tekneler, gemiler denizin üzerini nede güzel süslüyorlardı.

Ancak Nevin bu güzellikleri artık tek başına izlemekten, yalnız günlerini saymaktan yorulmuştu. Talihsiz genç kadının ruh ikizim dediği biricik eşi, hayatının aşkı birkaç yıl önce yelken ile açıldığında, denizde kaybolmuş, tüm aramalara rağmen cesedi dahi bulunamamıştı.

Onun için bu engin denizdi sevdiceğinin mezarı. Hiç kolay değildi bunu kabullenmek. Dokunduğunda içini alevlendiren biçimli vücudunun, balıklar tarafından didiklenerek, parça pinçik edildiğini düşünerek, her gün biraz daha kahrolmek.

Yıl içinde kim bilir kaç kez atardı kendini bu kıyılara ve denize bakarak ümitsizce bekler dururdu faydasız olduğunu bilese de.

Bir günü bile ayrı geçirmeye tahammülü yokken, aradığında telefonu açmazsa eğer, “neden cevaplamadı hayır olsun?” diye endişeye düşerken, nasılda geçirebilmişti onsuz, ayları yılları?

Bazen aklına nasıl mukayyet olduğuna şaşıyordu doğrusu. Ama genç yaşta saçlarına düşen aklar delirmenin bir tık gerisinde kaldığını gösteriyordu.

Bir ara ayırınca ufka daldırıldığı gözlerini, şöyle bir etrafına bakındı. Nispeten sakin bir gündü. Orada oturduğu sürece sadece bisiklet gezintisi yapan bir kaç kişi geçmişti önünden.

Bir de ilerde sandaldan balık tutan biri vardı görünürde. O sırada gözü ilişince oturduğu bankın altına, başını sıkıntıyla salladı iki yana.

“Nasıl insanlar bunlar? Ne hakları var böyle ortak alanları kirletmeye? “ diye söylendi. Belli ki ondan önce burada oturan biri veya birileri zevkle çitlemişti çekirdekleri. Bir yorgan gibi bankın altı, çekirdek kabuklarıyla kaplanmıştı.

Nevin “İyi de Allah’ın kulları “ diye söylenmesini sürdürdü. “Hadi yediniz afiyet olsun da, niye yerlere atarsınız ki? İki adım ötede dururken kocaman bir çöp sepeti! Güzel hiçbir şeye izin vermiyorsunuz dimi? Kimsenin bir diğerine saygısı kalmadı şu memlekette!”

Çok özlemişti kocasını. Maviş gözlerini, ince parmaklı narin ellerini ve ille de teninin kokusunu. Doluydu yüreği, buldu mu ufacık bahaneye dökülürdü gözünden yaşları.

Gözlerini kapattı yeniden sırtını banka yasladı. Şimdi de hatıralar sıralanmış zihninde resmigeçit yapıyorlardı. Bir ara sanki kulağına çalındı Uğurun sesi.

“Canım karıcım!” diyordu, “en çok bu halini seviyorum, biliyorsun değil mi?”

Birlikte uyandıkları her sabah rutin tekerlemesiydi bu Uğurun. Gece olup makyajını silerek yatağa yattığında ve sabah uyandığında, nasıl görünüyorum acaba endişesi hiç olmazdı Nevin’in.

Çünkü kocası onu en bu çok doğal haliyle beğenirdi, sıklıkla da dile getirirdi. Hele şimdi böyle inci gibi gözyaşları döktüğünü görse, hiç dayanamaz içi erirdi.

Yüzünde bir serinlik hissedince genç kadın açtı gözlerini. Hafiften esen rüzgâr, içini ürpertmişti. Tekrar çevirince denizden yana yüzünü, ufka doğru daralan ve pırl pırl parlayan gümüşten bir yol gördü.

Uğur da sanki üzerine çıkmış kendisini izliyordu. Öyle heyecanlandı ki, tüm vücudunu bu kez bir ateş sardı. Hemen yerinden fırladı, üzerindeki kabanı çıkartıp bankın üzerindeki çantasının yanına bıraktı.

“Sensiz yaşamın hiçbir tadı yoktu Uğurum “ dedi “ dur bekle geliyorum!”

Kıyı boyunca uzanan yarım metrelik duvarın üzerine kolayca sıçrayıp çıktı. Duvarın arkasında, irili ufaklı kayalar yığılıydı. Bir başka zaman olsa aman kayarım, düşerim diye suya diye ödü kopardı.

Çünkü o Anadolu'da büyümüş bir kızdı ve yüzme bilmiyordu. Oysa şimdi bir serçe gibi zıplayarak, o kayadan bu kayaya kolayca atlayarak, çarçabuk uca varmıştı.

Kıydan biraz açıktaki sandaldan balık tutmaya çalışan genç bir adam onu izliyordu. Halinden maksadını da anlayınca;

“Hey!!! Bayan!.... Napiyorsunuz? Durun hanımefendi!” diye bağırarak sesi ile onu durdurmaya çalıştı.

Ancak bu haykırıışlara hiç tepki vermiyordu genç kadın. Çünkü o yüzünde kocaman bir gülümseme ufka uzanan yol üzerinden kendisine el eden kocasına bakıyordu.

Sandaldaki adam daha fazla bekleyemedi, hemen oltasını elinden bıraktı ve dönüp sandalın motoru çalıştıracak ipe asıldı. Birkaç denemede çalıştırmıştı, ancak tekrar başını çevirdiğinde genç kadını göremedi kayaların üzerinde.

“Eyvah!” dedi, “gerçekten atladı suya!”

Çok çabuk varmıştı kıyıya. Motoru susturup, çapayı attı suya ardından da hiç tereddütsüz kendi daldı denize. Birkaç kez dalıp çıktı, sonunda onu görmüştü. Gür saçları ve zayıf kolları, dua eder gibi yukarı doğru kalkmış, dalgalanıyordu suyun içinde.

Hemen yapıştı çaktı saçlarından var gücünle. Ama bir türlü yerinden oynatamadı genç kadını. Nefessiz kalınca çaresiz bırakıp, su yüzüne çıktı. “İmdat!!! Yardım edin!” diye olanca gücüyle bağırıp, derin bir nefes aldıktan sonra yeniden daldı.

Hızla atlayınca suya, ayaklarından biri aşağıda sıkışmıştı kayalara zavallı Nevin'in. Delikanlı fark edince önce ayağı sıkıştığı yerden kurtardı ve son anda kendisi de boğulmaktan.

Onunla birlikte su yüzüne çıkmayı başardığında, hiç hali kalmamıştı. Ama bu arada sessiz sakin kıyı çoktan insanla dolmuştu bile. Kalabalıktan yardım eden birkaç kişi sayesinde sahile çıkarılmışlardı.

Az sonra 112 acil servisi de olay yerine ulaşmıştı. Buz gibi sudan çıkıp bir de ıslak giysileri üzerine yapışında delikanlı, ona doğru gelen görevlilere eliyle “Önce ona bakın” diye işaret etti.

Hareketsiz boylu boyunca yerde yatmakta olan genç kadına ilk müdahaleler yapılmaya başlandı ancak paramatiklerden birinin umutsuzca yüzünü buruşturup, başını iki yana salladığı görüldü. “Maalesef!” dedi,

“Saçlarının arkasındaki bir şişliği göstererek adam, “Boğulmadan ziyade, boynu kırılmış bu kadının. “

Tanımiyordu kimse onu, ama bu konuşma üzerine kurtulması için çırpınan onca kişinin yüzü bir anda düşmüştü. Çenesi birbirine vurmakta olan delikanlı heyecan içinde sordu.

“Boynu mu kırılmış? Ne demek istediniz yani?”

“Maalesef düşer düşmez ölmüş!”

Bu haberi duyan genç adam battaniyeye sarılıp ambulansa götürülürken, hıçkırıklara boğulmuştu. O sırada Nevin Uğur ile el ele tutuşmuş, ufka uzanan o pırıl pırıl ışıklı yolun üzerinden yerde cansız yatan görüntüsüne bakıyor ve hiç de üzgün görünmüyordu.

“Sevgilim” dedi “Söylesene, ben hem orada, hem burada nasıl olabilirim ki?”

“Canım karıcım” dedi Uğur, sevgiyle sarıldı eşine.

“Orada yatan sadece bedenin. Bak artık özlem bitti. Sen ve ben birleştik tıpkı eskisi gibi.

* * *